

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 91.

Tolvte Session.

42de Møde.

Fre dagen den 7de December Kl. 6½ Aften.

(Fortfat).

Ordføreren (fortf.): Naar det overlades til Commissionen at skønne, at visse Eiendomme ere saa smaa, at kun ganske undtagelsesviis Tillæg der findes Sted, saa vil naturligtviis Commissionen ved at opgjøre, hvor stort Beløb der skal erstattes Præsten, ikke regne disse Steder med i Totalsummen, og altsaa vil der heller ikke derved blive pålagt de større Steder en større Afgift. Naar denne Indvending falder bort, bliver der kun tilbage Usikkerheden i Skønnet om, hvilke Steder der skulle anses at være saa smaa, og i den Henseende troer jeg dog, at Commissionerne ville kunne finde en nogenlunde nøjagtig Grændse efter de forskjellige Egne, og Betænkkeligheden bliver jo saameget mindre, som disse Beløb ere saa smaa, at en lille Usikkerhed i Grændsen ikke vil have Stort at bethyde. Jeg skulde derfor være villig til at tage mit Forslag tilbage, hvis ikke Forholdet var det, at den ærede Minister havde stillet sit Forslag blot som et Underændringsforslag, der altsaa vilde falde bort, naar det Ændringsforslag, hvortil det er knyttet, toges tilbage, medmindre Ændringsforslaget atter optoges. Østvedtfor nu at følge denne Omvei, at jeg skulde tage Forslaget tilbage og en Anden optage det, skal jeg fastholde Ændringsforslaget i den Hensigt, at den ærede Ministers Underændringsforslag derved kan komme til Afstemning og blive billiget, hvis de øvrige Medlem-

mer af Landstthinget tænke som jeg personlig; men jeg har, som sagt, kun Berettigelse til at sige dette for mit eget Vedkommende, da Udvalgets øvrige Medlemmer fastholde Lovforslagets første Paragraph, som den er vedtaget ved anden Behandling.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Det forholder sig ganske rigtigt, som den ærede Ordfører bemærkede, at der ikke her er Tale om at lægge en Byrde fra de smaa Eiendomme over paa de store, men hvis Lovforslaget ikke blev forandret, vilde tværtimod det Modsatte indtræffe, idet man da vilde lægge Byrder, som kun hvile paa Steder, hvor Tillæg har fundet Sted, over paa saadanne smaa Steder, hvor Tillæg ikke har fundet Sted, og det er det, som tilsigtes forebygget ved mit Forslag. Det har været Gjenstand for gjentagen Overveielse, om man ikke ved at fastsætte en bestemt Størrelse kunde undgaae et saadant Skjøn. Marsagen, hvorfor man dog er kommen til at fastholde Skønnet, er følgende: Dersom man vilde gaae ud fra at sætte Grændsen efter et vist Minimum af Hartkornet, indtræder den Banskælighed, hvorpaa den ærede Ordfører allerede har gjort opmærksom, nemlig at Hartkornet udtrykker et ganske forskjelligt Areal paa de forskjellige Steder; paa et vist Quantum Hartkorn i Jylland findes forholdsvis langt mere Tillæg end paa en tilsvarende Mængde Hartkorn paa Derne. Den anden Maade at ordne Sagen paa var den, som den ærede Ordfører har gjort opmærksom paa og som fremtræder i det første Forslag, nemlig at man skulde sige, at naar